

7

ณ ริมฝั่งแม่น้ำฉินไหว เมืองฉินหลิง

ม่านราตรีเป็นสีเข้มแล้ว บนสายน้ำอันทอดตัวยาวคดเคี้ยวทอแสง
ระยิบระยับเปี่ยมสีสันทั่วทุกหนแห่ง นาวาบุปผาที่ประดับประดาอย่าง
วิจิตรงดงามต่างลอยลำอยู่เหนือผิวน้ำ แสงโคมส่องประกายเจิดจรัส
ม่านโปร่งบางเบาโบกพลิ้วตามสายลมยามสายัณห์ ชับแน่นให้เห็นร่างอรชร
ของสาวนักขับร้องบนเรือ เสมือนหนึ่งอยู่ในแดนสวรรค์อันสวยสดงดงาม
ที่แห่งนี้...เป็นสถานเรกรรมริมแม่น้ำฉินไหวที่โด่งดังทั่วหล้า

ในเมืองฉินหลิง มีใครไม่รู้บ้างว่าริมฝั่งแม่น้ำฉินไหวมีสตรีโฉมงาม
มากมายเพียงไร

และในเมืองฉินหลิง ใครบ้างไม่รู้จักเหยียนซีซีแห่งหอเรใจ

หอเรใจ...เป็นเพียงนาวาบุปผาลำหนึ่งในจำนวนหลายลำเท่านั้น
เหยียนซีซีเอง...ก็เป็นเพียงคณิกานักขับร้องแห่งแม่น้ำฉินไหวนางหนึ่งใน

จำนวนนับไม่ถ้วนเท่านั้น

ทว่ารูปโฉม เสียงขับร้อง ลำนำพิน รวมทั้งความหยาดเอี่ยมและเยือกเย็นปานน้ำแข็งของเหยียนซีซีกกลับมิใช่สิ่งที่นางคนิกาคนใดจะทัดเทียมได้

ต่อให้เป็นขุนนางบุญหนักศักดิ์ใหญ่ หากต้องการพบหน้านางสักหนยังต้องประคองเงินก้อนโตมานัดหมายล่วงหน้า

และแน่นอนว่าหากรูปลักษณะไม่หล่อเหลาพอ หรือว่าหัวขี้เลื่อยเกินทน ขวนให้เหยียนซีซีเห็นแล้วขัดหูขัดตา ต่อให้เอาเงินทองมากองสูงเท่าภูเขาถือയാคิดฝันจะได้อย่างเท้าเข้าหอเรียงใจแม้สักก้าว

ราตรีนี้ เสียงเพลงแผ่วเบาและเสียงสนทนาหัวเราะเป็นระลอกๆ ได้ดังออกมาจากหอเรียงใจอีกครา แต่ไม่รู้ว่าเป็นคหบดีเศรษฐีคนใดของเมืองจินหลิงที่มีวาสนาได้ยลโฉมหญิงงาม

"จะเข้าไศกบรรเลงเพลงเซียงเจียงซล ท่วงสำเนียงพรายพ่นระลอกหนาว ลีบสามสายเรียวนิ้วพลิ้วพรมพรราว ใจรานร้าวถ้ายเทหมดทุกแค้นตรมงานฉลองวาวเนตรจ้องจรดค้าง หยกยัดสายเรียงเฉียดร่างท่านป่าเห็นครันดีสุดจุดเดือนใจให้ยับเยิน คมคิ้วโก่งโค้งทิวเนินกดลงพลัน..."

ทำนองพินไพเราะจับใจ เสียงขับร้องกระจ่างละมุน ลำนำผู้ช่าหมาน* อันเลื่องชื่อของจางจื่อเหยี่ย**

มองตามเสียงนั้นไป จึงได้เห็นภายในหอเรียงใจมีหญิงสาวอ่อนเยาว์สวมใส่อาภรณ์ผ้าโปร่งสีม่วงหลุบลาลงต่ำ นั่งดีดพินอย่างจดจ่ออยู่

หญิงสาวบรรเลงพินพลาจขับร้อง ลมราตรีพัดพาอาภรณ์เนื้อนุ่ม

* ผู้ช่าหมาน คือ ทำนองเพลงรูปแบบหนึ่งของจีน

** จางจื่อเหยี่ย (ค.ศ. 990 - ค.ศ. 1078) หรือรู้จักกันในนาม 'จางเซียน' กวีในสมัยเป่ย์ซ่ง

บางเบาและเส้นผมยาวสลวยของนางให้พลีไหว่ ท่วงท่าลีลางามสง่า ทว่าดวงหน้าเพริศพิริ้งกลับไม่ปรากฏรอยยิ้มแม่สักนิด สีหน้าแววตา จัดได้ว่าเย็นชา

นาง...คือเหยียนซีซีแห่งแม่น้ำฉินไห่วผู้โด่งดังนั่นเอง

อีกฟากหนึ่งของนาวาบุปผามีบุรุษหนุ่มเยาว์วัยแต่งกายด้วยอาภรณ์ หรุทราหลายคนนั่งอยู่ท่ามกลางวงล้อมของเหล่าสาวใช้หน้าตาหมดจด ต่างคนต่างกุมจอกสุราไว้ในมือ ขณะจับจ้องไปที่เหยียนซีซีอย่างไม่ละสายตา

แน่นอนว่าดูจากรอยยิ้มเคลิบเคลิ้มบนใบหน้าของพวกเขาแล้ว เหยียนซีซีร้องอะไร...บรรเลงอะไร เป็นเรื่องที่ไม่สลักสำคัญแม้แต่บ่อย ที่สำคัญที่สุดคือเหยียนซีซี...โคมงามอันดับหนึ่งแห่งแม่น้ำฉินไห่วกำลัง นั่งอยู่ตรงหน้าของพวกเขา

นี่หาใช่ดวงหน้าที่จะหาซื้อได้ด้วยเงินเชียวนา!

"เยียม ร้องได้เยียม!" ท่วงทำนองพินยังมีทันจางหาย บุรุษหนุ่มน้อย ชูดฟ้าหนึ่งในกลุ่มตึงสติกลับมาได้เป็นคนแรก วางจอกสุราลงแล้วปรบมือแรงๆ

บุรุษหนุ่มที่เหลือได้ยินเสียงปรบมือ ค่อยคืนสติทีละคนๆ ก่อนจะ ปรบมือชมเชยดังก้องตามๆ กัน

แปลกแะ ยามปกติพวกเขาไปเยือนสำนักโคมเชียวมานักต่อนัก ได้ฟังการขับลำนำมาก็ไม่น้อย โฉมวันนี้ถึงสติหลุดลอยได้ ไม่ธรรมดา โคมงามนางนี้ช่างไม่ธรรมดาจริงๆ!

ด้วยเหตุนี้เสียงปรบมือจึงยิ่งดังกึกก้อง เสียงชื่นชมยิ่งทวีความน่า คลื่นไส้

"ไพบระ! ลำนำหนึ่งเดียวบนแดนสรวง ในโลกหล้าก็คราจะไดยิน"

หนุ่มน้อยชุดเหลืองว่าตามน้ำ กระตือรือร้นอยากอวดคำกลอนที่เมื่อเย็นวานเพิ่งเร่งท่องให้ขึ้นใจ

"ไม่ใช่ๆ นางฟ้าบนสวรรค์ไหนเลยจะมาสู้แม่นางเหียนของพวกเราได้ เพลงบทนี้ยังไพเราะยิ่งกว่าลำน้าสวรรค์อีกนะ" เพื่อโอ้อวดตน หนุ่มน้อยชุดเขียวได้แต่เอาความภักดีต่อสหายวางไว้ด้านข้าง หวังเรียกความสนใจจากโฉมงาม

น่าเสียดาย หญิงงามทำราวกับมิได้ฟังเข้าหูสักประโยค รอคระทั้งเสียงพิณแผ่วจางจนหมดแล้วค่อยเหลือบตาขึ้นมองไปทางบุรุษหนุ่มน้อยกลุ่มนั้น

ที่ว่า...สายตาของนางหยุดนิ่งอยู่ที่บุรุษหนุ่มน้อยผู้ซึ่งปรบมือเป็นคนแรกท่ามกลางท่วงทำนองพิณอันนำลุ่มหลงของนาง ยังสามารถดึงสติกลับมาได้ไวปานนี้ นางย่อมอยากมองให้ชัดอยู่แล้ว

เห็นเพียงว่าหนุ่มน้อยคนนั้นอายุอานามราวสิบเจ็ดสิบแปด ใบหน้าหล่อเหลาอย่างยิ่ง นัยน์ตาที่จ้องมองนางเต็มไปด้วยรอยยิ้ม กระนั้นคิ้วเข้มที่เลิกขันนิดๆ รวมถึงมุมปากที่แสบะขี้กลับเผยให้เห็นอุปนิสัยยโสโอหังอันเป็นลักษณะเฉพาะของบุตรหลานตระกูลเศรษฐี

เหียนซีซีใช้เวลาคิดเล็กน้อยระลึกชื่อของบุรุษหนุ่มขึ้นมาได้...
ซางลั่ว

ประมุขน้อยแห่งหมู่บ้านหยวนเป่าผู้นำสมาคมพ่อค้าสิบหกสกุล...
คหบดีใหญ่แห่งเมืองจินหลิง...ซางลั่ว

สองคิ้วคลายออกจากกัน บนดวงหน้าของนางปรากฏรอยยิ้มในที่สุดหยักหน้านิดๆ ให้เขา "ขอบคุณคุณชายซางที่ชมเชย"

น้ำเสียงนุ่มละมุนแผ่วเบา มีเสน่ห์ยิ่งกว่ายามครวญเพลงหลายส่วน
 หมู่บ้านหยวนเป่ามั่งคั่งร่ำรวยมีเกียรติมาหลายยุคหลายสมัย ข้า
 ยังศึกษาวิทยายุทธ์มาหลายชั่วอายุคน บุตรหลานจากตระกูลประเพณี
 ต่อให้เป็นสตรีที่จิตใจสูงส่งยิ่งกว่านี้... จงท่องยิ่งกว่านี้ ยังต้องกำศิระ
 ส่งยิ้มให้คราหนึ่ง

แต่ทว่า... ซางลั่วแม่จะได้เห็นรอยยิ้มที่ทั้งเลอค่าและเจิดจ้านหาใดเปรียบ
 กลับมิได้ตะลึงงันจนน้ำลายหกเหมือนชายหนุ่มคนอื่น ๆ เพียงแต่แสยะยิ้ม
 คราหนึ่ง "เจ้าร้องเพลงได้ไพเราะเช่นนี้ คุณชายเช่นข้าย่อมต้องกล่าวชมสิ"

ไม่เพียงกล่าวชม ยังต้องตกรางวัลอีกด้วย!

ดังนั้นเขาจึงยกมือขว้างขึ้น เกิดเสียง 'ฟิ้ว' ขณะประกายเขียวหยก
 แฉลบผ่าน จากนั้นหยกประดับใสบริสุทธิ์ก็กลิ้งเกลาก็ตกลงไปนอนอยู่บนโต๊ะ
 ไม้จันทร์แดงตรงหน้าเหยียนซีซีแล้ว

สายตาทูลลง จับจ้องอยู่บนหยกเขียวราคาแพงลิ้นนั้น ดวงหน้า
 ของเหยียนซีซีไม่มีรอยยิ้มแม้สักนิดอีกต่อไป นัยน์ตากลับทอประกาย
 เย็นชาบางเบาผ่านสายหนึ่ง

ประเสริฐ ประมุขน้อยสกุลซางกลับกล้าตกรางวัลให้นางราว
 ปฏิบัติต่อสาวนักขบร้องธรรมดาทั่วไปได้!

ต่อให้หยกประดับชิ้นนี้สูงค่ายิ่งกว่านี้ เหยียนซีซีคนนี้เคยเห็นค่า
 ที่ไหนกัน

นางเงยหน้าขึ้นช้า ๆ คลี่มูมปากออก "ขอบคุณคุณชาย"

ซางลั่วไม่เข้าใจความนึกคิดในใจของนางแม้แต่น้อย ได้แต่ส่ายหน้า
 ยิ้ม ๆ "ไม่ต้องเกรงใจ ๆ"

เห็นได้ชัดว่าในสายตาของเขา เขียนซีซี... โฉมงามอันดับหนึ่งแห่งแม่น้ำฉินไหว ก็เป็นเพียงคณิกานักขบร้องคนหนึ่งเท่านั้น

เป็นเพราะเขายังเยาว์ ไม่เข้าใจเสน่ห์ทระหว่งชายหญิงหรืออย่างไร

เขียนซีซีสุดหยาใจแฉ้วเบาคราหนึ่ง กวาดสีหน้าเย็นชาทิ้งไป ฉาบรอยยิ้มสวยบนใบหน้า กล่าวน้ำเสียงละมุนว่า "ชื่อเสียงหาญกล้าของคุณชายชาวระบือไกลทั่วเมืองฉินหลง วันนี้มาสังสรรค์กับซีซีที่หอเรียงใจได้ เป็นบุญวาสนาของซีซีจริง ๆ"

ชื่อเสียงหาญกล้า? น่าจะเป็นวางอำนาจบาตรใหญ่ถึงจะถูก

บุตรหลานคหบดีร่ำรวยเงินทองขำนาญวรุทธ์เช่นช่างล่วนี่ ต่อให้เดินวางก้ามเลียนอย่างปูทั่วเมืองฉินหลง ผู้คนยังกล้าเพียงอุทานชื่นชมเสียงหนึ่งว่าจอมยุทธ์รุ่นเยาว์เท่านั้นเอง

ครั้นช่างล่วนได้ฟังก็อดตื่นเต้นยินดีมิได้ ชูจอกสุราขึ้น กล่าวกล้วหัวเราะเสียงดังว่า "ฮา ๆ คุณชายเช่นข้าชมชอบทำบุญสร้างกุศล กำจัดคนพาลโอบอุ้มคนอ่อนแอเป็นที่สุดมาแต่ไหนแต่ไร แม่นางซีซีกล้าได้ไม่ผิดเลยจริง ๆ"

อืม ถึงจะต๋อยตีคนมากกว่าช่วยเหลือคนเป็นร้อยเท่า แต่ก็ช่างเกิดทำลิ้ม ๆ ได้โดยไม่มีข้อยกเว้น

"ใช่ ๆ พี่ใหญ่วรุทธ์แก่กล้ามาก" บุรุษหนุ่มชุดเหลืองรีบชูจอกสุราขึ้นตาม

"ไม่เพียงเท่านั้นนะ ข้าเห็นว่าพี่ใหญ่เป็นผู้กล้าแห่งยุคเขี้ยว" ถ้อยคำประจบสอพลอของบุรุษหนุ่มชุดเขี้ยวดีเลิศขึ้นทุก ๆ ครั้ง

ช่วยมิได้นี่ พวกเขากินดื่มเที่ยวเล่นระรานทั่วเมืองฉินหลงทุก ๆ วัน ไข่ของเขา...กินของเขา...ดื่มของเขา ไม่ยกยอให้ดั่งก้องกว่าปกติจะให้ได้หรือ

ช่างลั้วปลี้มอกปลี้มใจยกใหญ่ เงยหน้ากรอกสุราเต็มจอกลงคองจนหมด
 บุรุษหนุ่มแน่นจิตใจฮึกเหิม เลือดร้อนพลุ่งพล่าน! กอปรกับโฉมงาม
 อยู่ตรงหน้า อยากให้เกิดเหตุการณ์ดีขึ้นให้เขาได้ทำคุณงามความดีเสีย
 เหลือเกิน จะได้ไ้อวดตนให้เต็มทีสักหน่อย

เหยียนซีซิบบริมฝีปากแดง จ้องมองเขาอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะหันเหสายตา
 ไปทางนอกเรือ แล้วก็ปล้นอุทานแผ่วเบาออกมาคราหนึ่ง

เหล่าบุรุษหนุ่มเริ่บมองตามสายตานางไปทางด้านนอก พบว่าท่ามกลาง
 คลื่นน้ำระยิบระยับหลากสีสั่นคล้ายจะมีวัตถุสีดำก้อนหนึ่งลอยอยู่

"เอ? นั่นมันอะไร เป็นคนหรือว่ากระสอบกันแน่" บุรุษหนุ่มขุดเหลือง
 ประหลาดใจ ชะเง้อคอไปพินิจดูลักษณะของวัตถุก้อนนั้น

"ดูเหมือนจะเป็นคน! มีหัว มีผม ยังมีร่างกายอีกด้วย!" บุรุษขุดเขียว
 สายตาคม บอกผลการวินิจฉัยออกมาเสียละเอียดย

"อืม น่าจะเป็นคน" ช่างลั้วกล่าวข้อสรุปสุดท้ายออกมา จากนั้นก็ผุด
 ลุกขึ้นยืน

ฮ่าๆ สวรรค์ช่วยสงเคราะห์แท้ๆ! ให้เขาได้มีโอกาสทำความดีต่อหน้า
 โฉมงาม

ยามนี้ก็ได้แต่หวังว่าเจ้านั้นยังไม่ตาย...อย่าให้เขาลื่นเปลือกแรงกำลัง
 โดยเปล่าประโยชน์เลย

ช่างลั้วหันกลับไปมองโฉมงามด้วยท่วงท่าสง่างามคราหนึ่ง สะบัด
 แขนเสื้อ แล้วฟุ้งตัวกระโดดออกจากรานาวาบุปผาในทันใด

เหยียนซีซิมองตามเงาหลังของเขา อดเผยรอยยิ้มบนใบหน้ามิได้
 ที่แท้ก็เป็นเพียงหนุ่มน้อยมุกตะลุมคนหนึ่งเท่านั้น

เหยียบย่ำระผ่านพื้นน้ำไป เพียงไม่กี่ก้าวซางลั่วก็เข้าไปใกล้เงาดำ
ก่อนนั้น ก่อนจะถลาลงกลางอากาศประหนึ่งนกกระสา คัวเอาเงาร่างดำ
ขึ้นมาแล้วเห็นกลับไป

"ตู่บู่!" ร่างสีดำถูกโยนลงบนกระดานเรือ หยดน้ำสาตกระเซ็นรอบด้าน
คาดว่าแม่เดิมจะยังไม่ตาย ยามนี้ถูกซางลั่วทุ้มลงจนเหลือเพียงครึ่งชีวิต
แล้วกระมัง

บรรดาบุรุษหนุ่มพากันลุกจากที่นั่งมาล้อมวงดูร่างดำนั้น

"เอว? ที่แท้เป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ยังหายใจอยู่" ชายหนุ่มชุดเหลือง
ถลกแขนเสื้อขึ้น ยื่นมือออกไปอังลมหายใจดู

"อืม มันคงมิได้หิวจนเป็นลมไปหรอกนะ" บุรุษชุดเขียวจ้องมอง
อยู่นาน สีหน้าประหลาดใจเต็มเปี่ยม

ขณะซางลั่วกำลังล้างผ้าเช็ดหน้าใหม่ออกมาเช็ดคราบเลนที่เปราะระมือ
พอดียิววานานั้นก็หันไปหัวเราะ "หิวจนเป็นลมอะไรกัน เมืองจินหลิงยังมี
คนหิวจนเป็นลมอีกหรือ"

ซางเป็นเรื่องตลกขบขันดับฟ้าจริง ๆ!

คนจำรวยในเมืองจินหลิงมีมากกว่าน้ำมัน ต่อให้เป็นยาจกเร่ขอทาน
ยังสามารถขอทานจนกลายเป็นเศรษฐีน้อย ๆ สู้ขอภรรยาได้ถึงสองคน
ด้วยซ้ำไป!

กระนั้นเมื่อเพ่งมองให้ดี ๆ ซางลั่วยังต้องเห็นด้วยกับวาจาของชายหนุ่ม
ชุดเขียว

เนื่องจาก...เด็กหนุ่มชุดดำที่นอนอยู่บนพื้นนั้นผอมชুবจนน่าเวทนา
จริง ๆ

ดูแล้วเขาน่าจะอายุยังน้อย อย่างมากก็สักสิบสี่สิบห้า เสื้อผ้าที่เปียกน้ำจนชุ่มแนบติดกับร่างยิ่งทำให้ร่างกายดูผ่ายผอมเด่นชัดขึ้นไปอีก ใบหน้าทั้งเล็กทั้งซีด เครื่องแต่งกายและผมที่ดำสนิทขยับแน่นให้ไม่เหลือสีโลหิตแม้แต่ชนิดเดียว กระทั่งริมฝีปากยังเป็นสีม่วงคล้ำจาง ๆ

กระนั้นองคาพยพทั้งห้าหาใช่ดูมิได้ เรียวกวีโกง คางเรียวแหลม แลดูคมคายยิ่งนัก

ซางลั่วจับจ้องดวงหน้านั้นอยู่พักใหญ่ อดขมวดคิ้วมุ่นมิได้ ร่างกายที่ผอมแห้งปานนี้ ไม่รู้จริงๆ ว่าเจ้าหมอนี่กินอะไรถึงโตมาได้

เหยียนซีซีเองไม่รู้ลูกออกจากโต๊ะวางพิน เดินมาถึงข้างกายเด็กหนุ่มชุดดำตั้งแต่เมื่อใด

พิศดูอย่างถี่ถ้วน ดวงตาของนางพลันมีรอยยิ้มเคลื่อนไหวผ่านสายหนึ่งเงยหน้าขึ้นมองซางลั่ว แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า "คุณชายซางเป็นจอมยุทธ์ผู้ทรงคุณธรรมแท้ๆ เด็กหนุ่มคนนี้ได้พบคุณชายนับว่าเป็นผลบุญจากชาติปางก่อน คิดว่าคุณชายจะต้องช่วยพาเขากลับไปเยียววาร์กษาที่บ้านจนหายเป็นแน่กระมัง"

ลมปากของโณงามหวานหอมดุจดอกกล้วยไม้ น้ำเสียงนุ่มละมุนพาให้ซางลั่วจิตใจฮึกเหิมหัวหาญสุดขีดขึ้นมาพลัน เขิดหน้ายัยีตอกกล่าววว่า "นั่นมันแน่อยู่แล้ว คุณชายเช่นข้าทำความดีทั้งทีที่ต้องทำให้ถึงที่สุด"

ฮ่าๆ ความดี?

นี่นับเป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาซางลั่วทำความดีเสียล่ะ!

ความรู้สึกลึกล้ำจะไม่เลวอยู่เหมือนกัน!

ด้วยเหตุนี้ คำคินนั้นจากทอเรจใจกลับมาหมู่บ้านหยวนเป่า ซางลั่ว

ได้นำ 'ของที่ระลึก' ติดมือมาด้วย...

เด็กหนุ่มชุดดำที่ผอมซูบปานลำไผ่ หน้าซีดคล้ายวิญญาณ

ทว่าเขาเพียงแต่พาคนเข้าไปในหมู่บ้านเท่านั้น ส่วนเรื่องที่เหลือล้วน
ส่งต่อให้เหล่าสาวใช้ภายในบ้านจัดการทั้งหมด

เขาช่างลั้วเพียงแต่รับผิชอบเก็บขยะ ส่วนหน้าที่จัดการกับขยะนั้น...
แน่นอนว่าไม่จำเป็นต้องให้เขาลงมือเอง

ยามพลบค่ำ สามวันให้หลัง

ช่างลั้วที่ออกไปเที่ยวเล่นนอกเมืองจนสำราญเต็มที่แล้วได้กลับมายัง
หมู่บ้านหยวนเป่าในที่สุด พยายามหลบเลี่ยงยามรักษาการณ์กลุ่มใหญ่ใน
หมู่บ้านอย่างระมัดระวัง ก่อนจะเดินมุ่งไปทางเขตเรือนพักที่ตนอาศัยอยู่
ยังดี คิดว่าท่านผู้เฒ่าช่างคนนั้นคงกำลังนับเงินง่วนอยู่ในห้อง จึง
มิได้กระโดดออกมาสร้างความลำบากให้เขา

ช่างลั้วกระโดดจากบงกิ้งไม้ลงมาถึงพื้นอย่างย่ำแย่ แล้วจึงเดิน
วางมาดเข้าไปยังลานหน้าเรือนพัก

ฮะ วิชาตัวเบาของเขาดูเหมือนจะรุดหน้าไปไม่น้อยแล้ว คาดว่าใช้
เวลาอีกไม่นานคงสามารถเอาชนะท่านผู้เฒ่าที่หิวแต่หาเงินได้แล้ว!

ช่างลั้วฮัมเพลงไปพลางก้าวเท้ายาวๆ ไปพลาง ขณะเดินผ่านหมู่
ต้นหยางหลิว จู่ๆ ก็ชะงักฝีเท้า

ตรงทางเดินเล็กข้างหน้า มีเด็กสาวอายุราวสิบสี่สิบห้ากำลังเดินสวนมา

แขนเสื้อลายดอกไม้เล็กเฉียดผ่านกิ่งหลิวจนปลิวไสว เลิกเปิดออก
ให้เห็นข้อมือขาวผ่องผอมบางถึงที่สุด คล้ายกับว่าเพียงออกแรงเล็กน้อย